

Anem de pressa que la cua arriba al tramvia ens deien molts.

Només ho puc assegurar de la meua taula, però en aquesta només va votar la gent que estava en el llistat i vam deixar sense votar a més d'una dotzena.

Cap a quarts de dues va haver-hi la segona alarma. Aquesta va ser una mica més pausada i tranquil·la. Estan al polígon!! Venen de Dosrius!!

Vam sortir tots al pati i la gent s'anava passant els vídeos de la policia espanyola entrant als col·legis (Canyamars, Dosrius, Girona, Barcelona...). Vam aprofitar per menjar alguna cosa i fins ben bé les tres o quarts de quatre no vam reiniciar les votacions.

El ritme de la tarda era molt

més pausat. Cap a les 5 vam fer un canvi d'urnes. Les tres presidentes ben acompanyades de bombers i forestals anaren a portar les urnes fins a l'Ajuntament. Fins que no van tornar les votacions es van tornar a parar.

Un cop totes les presidentes tornades vam seguir votant fins a les 8. A les dues últimes hores potser van votar una dotzena de persones.

Puntuals es van tancar les votacions. Un altre cop les presidentes ben acompanyades de bombers i forestals amb les urnes cap a l'Ajuntament. La resta de gent de la mesa férem el mateix trajecte a peu. Quan sorties de la Velcro i creuaves la Plaça Nova semblava un diumenge qualsevol, però a l'alçada de la Font de Sant

Domingo la cosa canviava. La munió de gent concentrada ens va fer un passadís que ens duia fins a la porta de l'Ajuntament. Sempre he somiat en ser futbolista i aquells pocs segons de passadís són el més a prop que hauré arribat.

Un cop a dins de l'Ajuntament ens vam retrobar tots els membres de les taules de tots els col·legis. Era una sala gran amb taules llargues on hi havia totes les paperetes repartides per urnes. Cada taula va fer el recompte de les seves. Les vam separar: SÍ, NO, EN BLANC, NUL·LES. Un cop quadrat el recompte, omplírem les actes de resultats. Tot a dins de dos sobres, tot signat, inclús el sobre i cap a la plaça a esperar els resultats.

1 D'OCTUBRE 2017

escola Bernat de Riudemeia

LILIANA MURCIA

Tot va començar amb una trucada telefònica on se'm plantejava si volia implicar-me en l'organització del referèndum a Argentona. Dues qüestions contradictòries em van rondar pel cap, d'una banda, la responsabilitat d'organitzar l'estructura administrativa d'un col·legi electoral amb el risc que comportava i, de l'altra, la possibilitat de participar en allò en què creia fermament. La il·lusió que haguessin pensat en mi i el desig de col·laborar en un fet tan transcendent pel nostre poble, va dissipar els dubtes i inseguretats que, en un primer moment, van aparèixer, em fascinava la idea de participar en la construcció d'un nou país el qual tots anhelàvem.

Que llargs es van fer els onze dies compresos entre el 20 de setembre i l'1 d'octubre. Molta gent va treballar a l'ombra perquè

el referèndum funcionés perfectament, amb les màximes garanties perquè aquesta votació tan desitjada per milers de persones fos real i tangible. A Argentona, com en altres pobles de la comarca, ens coordinàvem cadascú en el seu treball encomanat, amb l'emoció i l'entusiasme, posant dia a dia el motor a prova perquè el referèndum fos perfecte.

Van ser uns dies de màxima activitat en l'àmbit local però, alhora, també vam voler ser presents davant del TSJC de Barcelona, exigint la llibertat dels detinguts, amb la convicció que era una lluita prioritària i que no cediríem fins a aconseguir la seva llibertat. A Argentona i gràcies a la impecable organització de l'ANC, es va realitzar una gran tasca mediàtica de cartells i pancartes, es va desplegar una estelada gegant a la Plaça Nova així com va tenir lloc una reeixida xer-

rada al Saló de Pedra organitzada per la CUP. La gran mobilització de veïns vaticinava un èxit assegurat en el Referèndum.

Dissabte a la nit ens vam acostar als col·legis electorals per compartir l'escalf amb la gent disposada a passar la nit després d'un dia que havien passat fent activitats de tota mena. Argentonines i argentonins de diverses edats, compartien menjar, jocs i converses que els acompanyarien durant el pas de les hores. A més de màrfeques i sacs, van omplir aquells espais de coratge, dignitat i suport mutu, amb l'objectiu que l'endemà el poble pogués exercir el dret a votar.

Va ser una nit curta per a tothom. A quarts de sis del matí ja hi havia molta gent a la porta de l'escola Bernat de Riudemeia. Des del primer moment, tothom es mostrava disposat a col·laborar i participar en el que calgués.

Tal era la voluntat, que l'aula on havia de tenir lloc les votacions va quedar perfectament adequada des d'abans que sortís el sol. Ni tan sols hi va haver temps de tenir gana perquè forners i veïns dels voltants es van afanyar a portar croissants i cafès perquè a ningú li faltés de res. Aquella fraternitat que es respirava en l'ambient i l'aportació incondicional de tothom em va fer pensar "Ara va de bo i ho aconseguirem!".

De cop i volta, la munió de gent que omplia l'entrada de l'escola va obrir pas per deixar passar la protagonista més esperada de la jornada, l'urna. Crits de "votarem, votarem!" van trencar el silenci contingut i, en aquell moment, l'emoció va ser tan gran que el nus que ens va estrènyer la gola, va impedir que poguéssim articular paraula. Ja ho teníem tot, urna, paperetes, sobres i la ferma convicció democràtica de voler votar. A més, va arribar una parella de mossos però veient la quantitat de gent pacíficament concentrada que barrava el pas, van decidir quedar-se fora.

El primer que calia fer era la constitució de la mesa, cap titular assignat es va presentar però els tres primers votants varen acceptar de bon grat formar-ne part. Va ser una mesa constituïda per tres dones que van treballar de valent tota la jornada. Altres persones van assumir funcions diverses, com els agents electorals o els qui organitzaven les cues, que en molts moments va ser una tasca feixuga. Hi va haver altres tasques que van resultar imprescindibles com les que van assumir alguns informàtics.

Cal considerar que fins a la nit abans no vàrem tenir la certesa que hi hauria cens electoral universal i que, per tant, tothom podria votar telemàticament des de qualsevol col·legi electoral. Aquest fet es va rebre amb molt interès però, a la vegada, amb el convenciment

que no ho posarien gens fàcil. Les comunicacions per internet podien ser tallades en qualsevol moment i no es van fer esperar, a les 8 del matí ja ho vàrem poder comprovar. Malgrat els intents de torpedinar el vot telemàtic, la inestimable col·laboració d'informàtics que van aportar el seu enginy i experiència durant tota la jornada, van aconseguir anar obrint nous camins, enfront dels constants talls de connexió.

Les 9 del matí, comencem! S'organitza un carreró enmig de la cua perquè passin a votar la gent gran o amb dificultats, entre aplaudiments eufòrics, comencen unes votacions històriques. Gent amb cadira de rodes, bastó o caminant amb dificultat, res ni ningú els anava a robar aquell acte del qual havien estat esperant des de feia estona, o potser anys. Fos com fos aquella convicció amb la qual dipositaven el vot impressionava i no estalviaven comentaris com "Ja era hora!" o "Aquesta vegada ho aconseguirem!" Entre els primers votants, hi va haver una dona que es va dirigir a tots els presents "Soy andaluza de nacimiento y cata-

lana, amo esta tierra y por eso votaré sí a la independencia". Les primeres llàgrimes d'aquella jornada van començar a regalar per l'aula. Amb la mateixa emoció van entrar posteriorment els més joves, alguns d'ells estrenaven el seu dret a vot i ens demanaven que féssim de fotògrafs per immortalitzar aquella ocasió històrica i amb la que omplirien les xarxes socials.

El bon ambient i la il·lusió de les persones que es plantaven davant l'urna així com les que ens cuidaven portant-nos menjar i beure, es va girar a mig matí. Van començar a arribar els primers senyals d'alerta respecte a l'amenaça que la policia requiriria urnes, deien que s'havien vist nombroses patrulles per carreteres properes. El detonant però, va ser quan ens vam assabentar que havien anat a les poblacions veïnes com Canyamars i Dosrius, a més amb càrrega policial salvatge inclosa. Ens va afectar l'ànim a tothom, el degoteig de rumors de si venien o no va ser constant però no suficient per desistir, ens vàrem mantenir plegats.

Cua per votar el referèndum 1-O. Col·legi Riudemeia. Foto: Eloi Noé

Cada vegada semblava que els teníem més a prop i ho vivíem amb angoixa de no saber què farien o ens farien, fins i tot s'alertava que a la cua de l'escola hi havia gent sospitosa. Les notícies d'altres poblacions feien augmentar el nerviosisme però tan dins com a fora de l'escola tots estàvem vetllant i pendents. Val a dir, que teníem l'estratègia per amagar l'urna i mantenir-nos al lloc pacíficament. Tanmateix, després de tancar temporalment el col·legi electoral per seguretat

i veient que la situació no millorava es va decidir continuar la votació a l'Ajuntament Vell. Amb la col·laboració de molta gent que va custodiar l'urna fins a l'Ajuntament i veient que les persones s'havien concentrat al davant i amb el gran suport dels tractors que van tallar els carrers, vam seguir votant a més seguretat fins a l'hora d'acabar.

Un cop acabada la votació vaig tenir el plaer de poder participar amb molta il·lusió al recompte de vots. El primer

pensament va ser que vam tenir sort de poder votar, ja que tot i les dificultats ho vam aconseguir sans i estalvis. Tot i això, ens vam fer nostre el dolor dels cops de porra que van rebre els nostres veïns de Dosrius i Canyamars, així com de la resta de poblacions. Aquest dolor però no pot amagar els resultats, a Argentona com a la resta de Catalunya hi ha una voluntat majoritària favorable a la independència. Espero que més aviat que tard aquests resultats hauran de fer-se valdre per dret.

1 D'OCTUBRE 2017

escola les fonts

El dia va començar ben d'hora. A les 6,30 del matí ja era a l'escola Les Fonts d'Argentona. El pati era força ple: gent que ja feia un parell de dies que estaven a l'escola, gràcies a les fantàstiques "Jornades Familiars" que va organitzar l'Ampa de l'escola Les Fonts; i gent que anava arribant amb la il·lusió de viure un gran dia.

S'anaven formant petits grups de persones, tot xerrant de com aniria la jornada. Va començar a

plovisquejar, però tots seguïem allà. És cert que hi havia una mica de nervis, però tothom estava content, il·lusionat. Perfecte: el lema "Somriures i vots", semblava fet que ni pintat.

Aplaudiments espontanis, perquè les urnes ja estaven al seu lloc. Gran feina la de totes les persones de l'ANC i apoderats de diferents partits polítics. Es notava que hi havia moltes hores de feina al darrera. I les que encara quedaven...

Calia constituir les meses electorals: 6 persones. Cap de les sis voluntàries vam dubtar. Amb molta emoció escoltàvem les instruccions de tot allò que havíem de fer. Érem conscients que estàvem participant d'un moment històric, com tota la gent que estava esperant a poder exercir el seu dret a votar.

Els primers entrebancs es van sortejar: no teníem accés a internet, però per sort, vivim en l'era digital i existeixen mòbils! Havíem d'assegurar el vot universal i, per sort, a la nostra escola, va funcionar molt bé.

No puc descriure l'emoció intensa que vam sentir, i parlo també en nom de les meves dues companyes de mesa, perquè així ho vam sentir les tres, quan es va obrir la porta per tal que la gent pogués votar: una cua llarguíssima de persones amb cares de felicitat, gent emocionada, gent gran, gent jove i gent esperançada.

Somriures i vots

No recordo l'hora que era perquè allà dins vam perdre una mica la noció del temps. Però alguna cosa va passar. L'aire

Escola les Fonts.

Foto: Pep Padrós i Marfany

